

Partea a treia

Capitolul 2, 11 – capitolul 3, 9

Capitolul 2 versetele 11 și 12: *Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.*

Aici începe partea a treia a scrisorii, care se întinde până la capitolul 3 versetul 9. Această parte și următoarele două conțin îndemnuri practice care se bazează pe învățătura din primul capitol și primele 10 versete din capitolul al doilea. Acesta este un principiu în Scriptură. Avertismentele se bazează totdeauna pe învățătura referitoare la legătura sufletului cu Dumnezeu, și totdeauna sunt privite sub acest aspect. De aceea în mod normal în prima parte a unei scrisori găsim partea de învățătură și după aceea avertismentele, care sunt totdeauna în concordanță cu partea referitoare la adevărul lui Dumnezeu prezentat în scrisoare. Așa, de exemplu, avertismentele din epistola către Efeseni au un alt caracter decât acela pe care îl au avertismentele din această epistolă. În epistola către Efeseni credincioșii sunt prezentați ca fiind înviați împreună cu Hristos și așezați în El în locurile cerești, în timp ce în epistolele lui Petru sunt priviți ca pelerini aici pe pământ.

În primele versete ale capitolului 1 (1 Petru 1, 1-2) găsim, pe scurt spus, poziția în care au fost aduși credincioșii prin harul lui Dumnezeu. Aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos. Cunoștința despre Dumnezeu Tatăl, și legătura cu El, sfințirea prin Duhul Sfânt (punerea deoparte prin nașterea din nou) și stropirea cu sângele lui Isus Hristos au fost explicate detaliat în prima parte a epistolei (1 Petru 1, 3 + 14-19). Pe lângă aceasta ne-a fost prezentată chemarea noastră cerească.

În partea a doua (1 Petru 1, 22 – 2, 10) s-a vorbit din nou despre nașterea din nou, dar acum ca fundament al poziției noastre de martori. Noi suntem o preoție sfântă, ca martori înaintea lui Dumnezeu în Locul Preasfânt, și o preoție împăratească, ca martori în lume și pentru lume. Am văzut că ultima înseamnă: noi trebuie să revelăm pe Hristos în toată umblarea noastră. În această poziție suntem unelte ale îndurării lui Dumnezeu. Îndurarea este afecțiunea pe care o are Dumnezeu față de noi în împrejurările noastre din viață.

Din aceasta se naște de la sine întrebarea, cum revelăm noi pe Hristos în diferitele relații, în care noi putem ajunge aici pe pământ. Prin aceasta ajungem la ultimul punct al poziției noastre ca credincioși: am fost aduși la ascultarea lui Hristos (1 Petru 1, 1-2). Domnul nu a venit pe pământ ca să I se slujească, ci ca El să slujească (Matei 20, 28). El a fost Slujitorul ascultător, care a revelat pe Dumnezeu în toată bunătatea și harul Său. De aceea a suportat tot ce I-au făcut oamenii. Acest caracter îl revelează Dumnezeu și astăzi față de oameni. El este »Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului« (1 Timotei 2, 4). Hristos este într-adevăr proslăvit, și El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, fiind Cap al tuturor lucrurilor (Efeseni 1, 20), dar Dumnezeu I-a zis: »Sezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale« (Evrei 1, 13). Dumnezeu nu a adus încă ziua când vor fi nimiciți oamenii nelegiuiți; El »are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință« (2 Petru 3, 7, 9; Evrei 11, 13). De aceea noi suntem străini pe pământ și fără drept de cetățenie, așa cum a fost și Domnul Isus pe pământ. De aceea Îl găsim deseori prezentat în felul acesta în scrisoarea aceasta ca model.

Deci ce fel de gândire se potrivește pentru un pelerin și străin? Este ascultarea și un duh supus. Dacă eu voi fi un împărat în Împărăție, atunci voi exercita autoritate și stăpânire. Dar deoarece acum sunt un străin alungat, se cuvine un duh de supunere în toată viața mea. În orice relații ar sta un străin, Duhul Sfânt așteaptă un duh de

smerenie și supunere din partea lui, așa cum apostolul Iacov vorbește de un duh de sărăcie și răbdare.

Cât de puțin înțelegem noi creștinismul în caracterul său moral! Încercăm să jucăm rolul unui viteaz, în timp ce ar trebui să ocupăm poziția unui sclav încins. Creștinătatea nu a înțeles niciodată creștinismul, și în mod deosebit acea comunitate creștină care se bazează pe Petru ca fundament și izvor al autorității ei, biserica catolică. Ea își revendică dreptul de a domni peste toate împărățiile și peste toate autoritățile. Noi cunoaștem felul în care ea și-a exercitat acest drept arogant în Evul Mediu. Călătoria împăratului german la Canossa, ca să se plece înaintea Papei, a devenit proverbială. Cine cunoaște profetia, știe cum Biserica catolică va exercita în curând autoritatea peste imperiul roman restaurat (Europa de vest reunificată). Ea va fi îmbrăcată în purpură și stoffe de culoare roșu-aprins și se va împodobii cu aur, pietre prețioase și perle, în loc să îmbrace hainele de păr de capră ale profetilor și hainele închise, prăfuite, ale pelerinilor (Apocalipsa 17, 4). »Zice în inima ei: Șed ca împărăteasă!« (Apocalipsa 18, 7). Așa cum cineva a scris: „Proslăvirea pe pământ în timpul de față, puterea universală și slava vizibilă, cea mai grosolană idolatrie, trădarea cea mai pustiitoare și cea mai stricată a sfintei puneri deoparte pentru Hristos și ura cea mai cruntă față de sfinții lui Dumnezeu și martorii lui Isus, acestea sunt caracteristicile ei cele mai îngrozitoare, de neșters și indubitabile” (W. Kelly).

Dacă un credincios nu cunoaște adevărul despre perioadele de timp (cum fiecare perioadă de timp din istoria omului își primește caracterul în funcție de felul cum Dumnezeu se descoperă în acel timp), nu va putea niciodată să clădească corect pe temelie. Așa începe apostolul aici: »Feriți-vă de poftele firii pământești«. Nu este acesta un duh de îngrădire, de control? După aceea spune, că noi trebuie să fim supuși stăpânirilor omenești. Să nu vorbești despre drepturile, pe care crezi că le ai. Cuvântul lui Dumnezeu spune, că singurul drept, pe care îl are un om, este să meargă în iad!

În afară de aceasta, noi, ca »liberi« avem voie să folosim libertatea noastră numai pentru a sluji (1 Petru 2, 16). Ce minunat, să vezi pe omul liber că este un sclav al lui Dumnezeu. Noi trebuie să iubim pe frați (1 Petru 2, 17). Dacă fac aceasta, nu le voi sluji eu atunci?

Femeile trebuie să fie supuse bărbaților lor (1 Petru 3, 1-7). Bărbații trebuie să dea cinste soțiilor lor (1 Petru 3, 1-7). Și Hristos, ca marele nostru Model, ne este prezentat ca Cel ce suferă, dar care »nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător« (1 Petru 2, 21-23).

Dar înainte ca apostolul să înceapă să-i atenționeze, li se adresează cu cuvântul »Preaiubiților«. Această expresie derivă de la un cuvânt grecesc folosit pentru dragoste, care niciodată nu se întâlnește în cărțile scriitorilor greci, dar care în Cuvântul lui Dumnezeu, cu mici excepții, se folosește totdeauna pentru dragostea lui Dumnezeu sau a Domnului Isus. Petru iubea credincioșii, deoarece ei erau obiectul dragostei lui Dumnezeu (1 Ioan 5, 1). Dragostea lui Dumnezeu era punctul de plecare pentru dragostea lui, dar și pentru atenționările lui și compasiunea lui (1 Petru 4, 12).

Totdeauna trebuie să fie așa. Atenționările spirituale rezultă totdeauna din dragoste pentru cel atenționat; și este bine pentru cel atenționat să știe, că atenționarea are loc din dragoste. Aceasta face inima lui mult mai receptivă pentru a primi atenționarea.

Cuvântul grecesc pentru »vă sfătuiesc« înseamnă textual: „a chema”, „a pofti”. Aceasta poate avea loc cu scopuri diferite și în feluri diferite. Așa este în 2 Corinteni 1, 4 de mai multe ori tradus prin „a mângâia”. Aici se pare că se înțelege, să gândească, și chiar mai mult, să ia în considerare ce le va scrie apostolul în continuare.

Un străin este cineva care locuiește în mijlocul unui popor, cărui nu-i aparține și în care el nu se bucură de drepturile de cetățean. Deci el este într-o stare fără drepturi. El este unul care altundeva este acasă.

Petru i-a numit la începutul scrisorii »străini, împrăștiați« (1 Petru 1, 1). Aceasta arată poziția lor exterioară pe pământ. Erau în afara Canaanului, lepădați de iudeii cu care au fost una înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu. Aici este vorba de mai mult, și anume în sensul din capitolul 1, 17-18. Aici sunt binecuvântările, pe care ei le aveau

ca creștini, cele care îi fac străini. Dacă harul i-a chemat în cer, ce aveau ei atunci a face cu lucrurile de pe acest pământ, cu ceea ce preocupă pe oamenii lumii acesteia? Prin nașterea din nou au primit o altă viață, decât aceea pe care o au oamenii lumii acesteia: ei au o viață cerească. Moștenirea lor era păstrată în ceruri pentru ei. Ei așteptau arătarea lui Isus Hristos în slavă (1 Petru 1, 3-7). Ei chemau pe Dumnezeu ca Tată și ei au fost eliberați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniseră de la părinții lor, prin sângele lui Hristos Cel lepădat de lume, în care ei credeau (1 Petru 1, 17-19). Ei erau o parte a Casei lui Dumnezeu, o preoție sfântă, care avea voie să intre în Locul Preasfânt înaintea lui Dumnezeu. Erau o seminție aleasă, o preoție împărătească, un popor sfânt (1 Petru 2, 5-10). Ei credeau într-un Domn, care a fost crucificat de lume, și pentru credința lor lumea era răstignită față de ei și ei față de lume (Galateni 6, 14)! Ei erau despărțiți în Duhul de aceia care au văzut pe Dumnezeu în Fiul Său, și cu toate acestea I-au urât și lepădat pe amândoi (Ioan 15, 24). Tatăl lor era în cer; Mântuitorul lor, pe care Îl iubeau și de care se bucurau »cu o bucurie negrăită și strălucită« (1 Petru 1, 8), era acolo, nădejdea lor era acolo, toate resursele ajutorului lor erau acolo, în cer. Toate acestea făceau cerul să fie patria lor, „căminul” lor. Nu este așa și pentru noi, care avem parte de aceleași lucruri ca și ei?

Nu ne bucurăm noi, că suntem străini în această lume, care poartă caracterul dușmăniei față de Dumnezeu și față de Hristos? Din păcate găsim în noi o legătură cu lumea, din care am ieșit. În noi înșine sunt izvoarele din care iese stricăciunea, care dezonorează Numele lui Dumnezeu în domeniul domniei Lui și aceasta duce la judecată din partea Sa.

Petru vorbește despre carne (fire) ca fiind viața omului pe pământ (1 Petru 4, 1-6). Tot așa o aplică când vorbește despre Domnul (1 Petru 3, 18). Dar omul a devenit un păcătos, iar viața lui este caracterizată prin neascultare și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Și apostolul Pavel, care în mod obișnuit merge până la temelie, vorbește despre carne ca despre natura decăzută a omului. Petru nu merge atât de departe. El vorbește aici despre plăcerile cărnii. Cuvântul grecesc pentru „carnal” sau „firesc” (sarkikos) se întâlnește în Romani 15, 27; 1 Corinteni 3, 3; 9, 11; 2 Corinteni 1, 12; 10, 4 și aici. În greaca clasică s-a folosit în mod obișnuit un alt cuvânt (sarkinos), ca să desemneze corpul, deci carnea ca materie, din care este constituit trupul.

În afară de Romani 15, 27 și 1 Corinteni 9, 11, unde cuvântul are înțeles general, „sarkikos” presupune o voință carnală. Dorințele nestăpânite sau plăcerile carnale sunt dorințe ale naturii umane la care voința omului este activă, și aceasta este totdeauna păcat pentru un creștin, căci el a fost adus la »ascultarea lui Hristos« (1 Petru 1, 2). Fărădelegea, deci acționarea fără să întrebi care sunt drepturile Domnului asupra noastră, este păcat, atât pentru cei credincioși, cât și pentru cei necredincioși (1 Ioan 3, 4).

Nu știm noi din propria experiență, că aceste pofte se luptă împotriva sufletului, că ele întrerup părtășia cu Tatăl și cu Fiul și în felul acesta ne răpesc bucuria? Că prin aceasta devenim fără putere și putem chiar cădea foarte adânc, dacă Domnul nu ne aduce înapoi? Dacă vrem să avem putere în afară, trebuie să fim curați lăuntric. Dacă vrem să avem bucurie, trebuie să avem mai întâi sfințenia. Bucuria vine totdeauna la scurt timp după sfințenie. Cine nu este sfânt, nu are bucurie. Prin sfințenie înțeleg aici sfințenia practică – să te corectezi pe tine însuși și umblarea ta (1 Petru 1, 15-16), să îți carnea în moarte, acolo unde Dumnezeu a dus-o prin crucea lui Hristos (Galateni 5, 24; Coloseni 2, 11).

Aici nu este vorba totdeauna de lucruri grosolane, cel puțin nu la început. Dacă nu veghem, și pe lângă aceasta neglijăm rugăciunea, ceea ce facem prin Duhul se va transforma încet în lucrarea făcută prin carne (Galateni 3, 3). Galatenii au început prin Duhul, dar acum încercau să termine prin carne (fire); dar apostolul le-a spus, că ei au căzut din har. Cât de ușor trece dragostea duhovnicească și stima pentru un frate, pe care Dumnezeu îl folosește, în dragoste firească. Nu am văzut noi deseori, că această dragoste firească nu vrea să vadă răul și nu vrea să urmeze subiectul lui pe căile doctrinelor false păcătoase sau al rătăcirilor? Nu ne face deseori dragostea pentru soție

și pentru copii să scuzăm pe cel greșit sau chiar să-l apărăm? Nu s-a încheiat deseori stima spirituală pentru un frate sau o soră din partea unuia de sex opus în cele mai grosolane păcate?

Aceste plăceri luptă împotriva sufletului. Sufletul este văzut aici ca locul acțiunii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este împiedecată prin păcat, sau chiar întreruptă, dar nu se spune ca noi să luptăm împotriva păcatului. Noi să ne ferim de el.

Este numai un loc în Noul Testament în care se spune ca noi să luptăm împotriva păcatului (Evrei 12, 4). Dar acolo este vorba de păcatul din jurul nostru, de păcatul din lume, dacă ne lăsăm prinși în mreaja lui. Dar nu se spune niciodată, ca să luptăm împotriva păcatului din noi. Aceasta este misiunea Duhului Sfânt, așa cum spune Scriptura: »Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; sunt lucruri protivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți« (Galateni 5, 17). Principiul biblic valabil aici spune: »Căci voi ați murit« (Coloseni 3, 3). Și din aceasta rezultă: »Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 6, 11). Deci noi nu trebuie să luptăm împotriva plăcerilor cărnii care sunt în noi, ci să ne ferim de ele, deci să nu le lăsăm să vină. Pentru aceasta este nevoie de vigilență și multă rugăciune (Luca 22, 46). Găsim la Iov un tablou minunat al acestei vigilențe. El a făcut un legământ cu ochii lui, ca să nu privească la nimic sau să nu privească în așa fel încât să se trezească poftele carnale (Iov 31, 1). Scriptura numește această înfrânare într-o formă foarte severă: »De aceea, omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ, ... întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou« (Coloseni 3, 5-10). Această dezbrăcare este ceea ce ne este prezentat în tabloul tăierii împrejur (circumciziei). Iosua ne învață, că noi putem fi în pustie, fără să fim tăiați împrejur. Dar dacă am trecut prin Iordan, adică, înfăptuim în inimile noastre moartea și învierea noastră împreună cu Hristos, și dacă apoi vrem să luăm în posesiune țara, adică, realizăm practic ce înseamnă să fim așezați împreună cu Hristos în locurile cerești, atunci trebuie să fim tăiați împrejur (Iosua 5, 2-9).

Petru nu ne vede umblând în locurile cerești, ci umblând aici în pustie. De aceea el nu prezintă acest principiu în toată plinătatea lui, dar se apropie foarte mult de el sub aspect practic. Noi trebuie să fim atenți și la aspectul exterior al vieții noastre de credință. Da, credința trebuie să fie izvorul umblării noastre. *Credința* este adevărul revelat, este cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu. Credința este energia duhovnicească din noi, care în ascultare față de Domnul și încredere în El transpune în practică ce noi recunoaștem ca voie a Domnului, prin cunoașterea Cuvântului Său și părțasia cu El.

Dar noi am văzut, că noi, ca preoție împărătească, trebuie să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, prin aceea că noi Îl revelăm în viața noastră practică, în umblarea noastră (1 Petru 2, 9). Dacă aceasta lipsește, atunci este nu numai o lipsă într-o mărturie pozitivă, ci este ceva negativ. Noi suntem cunoscuți ca creștini. Noi purtăm numele lui Hristos. De aceea lucrurile rele, pe care le facem, sunt socotite lui Hristos (Romani 2, 24).

De aceea umblarea noastră trebuie să fie onorabilă. Cuvântul grecesc pentru „onorabil” s-a tradus deseori prin „bună”. Deci noi trebuie să avem o umblare bună și să nu facem nimic rău, ci să facem contrariul. Dar eu cred, că înțelesul merge aici mult mai departe, că în el se include și gândul cu privire la puritate și credincioșie. Domnul Isus putea să zică, că tot ce a zis El era revelarea Lui Însuși (Ioan 8, 25). Cuvintele și faptele Lui nu au fost rostite și făcute pentru a ascunde adevăratele Lui gânduri. Oricine se putea baza pe cuvintele Lui. Așa scrie apostolul Iacov: »Mai pe sus de toate, frații mei, să nu vă jurați ... Ci „da” al vostru să fie „da”; și „nu” să fie „nu”« (Iacov 5, 12). Eu nu cred că aceasta se referă la jurământul pe care autoritățile îl cer de la noi. Apostolul Iacov se referă la jurăminte și asigurări, care au scopul de a confirma ce a spus cineva, de exemplu: „Jur, că aceasta este adevărat”, sau „pe cuvântul meu de onoare”. Cine zice așa, lasă să se recunoască că un cuvânt obișnuit al lui nu este suficient. La iudei aceasta însemna foarte mult. Din cuvintele Domnului putem vedea,

că ei au construit o teorie întreagă, la care anumite jurăminte nu trebuiau respectate (Matei 23, 16-23).

La un creștin ar trebui să fie suficient un cuvânt simplu. Fiecare cuvânt al lui ar trebui să fie adevărat. Da al vostru să fie da, și nu să fie nu. De aceea să nu folosească expresii de fortificare, căci aceasta dă impresia, că nu te poți încrede pe deplin în cuvintele și faptele obișnuite. Toată umblarea lui trebuie să fie așa fel, ca cei necredincioși să nu aibă nici un motiv să-l bănuiască de intenții rele.

Cu toate acestea ei vor vorbi rău despre noi! Ei sunt dușmani ai lui Dumnezeu și de aceea încearcă să dezonoreze Numele lui Dumnezeu, vorbind lucruri rele despre copiii lui Dumnezeu. Și în zilele acelea, când creștinismul era nou în toate rânduielile lui și în opoziție totală cu păgânismul, se ofereau multe ocazii pentru aceasta. Refuzul creștinilor de a aduce jertfe idolilor, și lipsa totală a tablourilor și semnelor, oferea dușmanilor motive suficiente ca să-i numească atești, oameni fără Dumnezeu. Sărbătorirea Mesei Domnului, legată de cuvintele Domnului: »Acesta este trupul Meu, acesta este sângele Meu«, era o ocazie potrivită să-i învinovățească de canibalism și alte lucruri asemănătoare. Refuzul lor de a diviniza statul și pe conducătorii lui, așa cum se obișnuia în general la greci și romani, i-a stigmatizat ca fiind dușmani ai statului și răzvrățiți. Și legătura creștină de copii ai lui Dumnezeu, care se arăta prin aceea, că se numeau între ei frați și surori, legată cu înălțarea femeii din starea de sclavă și jucărie a bărbatului, pe care o ocupa în păgânism, a fost folosită ca să acuze pe creștini de incest și alte relații rușinoase.

În lumea creștinată sau în creștinătatea lumească, astfel de acuzații nu mai au nici o putere. Dar dușmanii lui Dumnezeu vor găsi totdeauna motive, ca să vorbească de rău pe credincioși (1 Petru 3, 16). Noi nu putem evita aceasta. Dar noi trebuie să fim treji, să nu le oferim niciun motiv pentru aceasta. Ei ne pot numi răufăcători, oameni, care fac răul (1 Petru 4, 2-5); dar noi trebuie să facem binele. Conștiința lor îi va convinge totdeauna de lucrurile bune, pe care noi le facem, chiar dacă ei nu recunosc. Dar când va veni ziua, când Dumnezeu le va zdrobi voința și le va sfărâma mândria, ei vor trebui să recunoască și prin aceasta vor glorifica pe Dumnezeu, recunoscând că El a lucrat în creștini și a fost în mijlocul lor.

Cei necredincioși sunt foarte atenți la umblarea celor credincioși. Ei știu foarte bine, cum ar trebui să fie un creștin și ce se cuvine să facă, chiar dacă nu înțeleg de ce este așa. Este ciudat pentru ei, că cei credincioși nu fac ce fac ei, dar condamnă cu o bucurie răutăcioasă, dacă este așa (1 Petru 4, 4). Dacă cei credincioși nu fac, batjocoresc, ca și cum ar face. Trebuie să ne așteptăm la aceasta, oricât de dureros ar fi, în mod deosebit pentru credincioșii tineri. În mod deosebit atunci când vine din partea oamenilor care zic că sunt credincioși, dar sunt lumești.

Va veni însă o zi, când Dumnezeu va cerceta pe acești disprețuitori. El le va lua speranța pământească și sursele de bucurie, le va nimici mândria și le va frânge voința. Pentru unii, aceasta poate avea loc în timpul acesta. Aceasta înseamnă că Dumnezeu îi va aduce la pocăință, și ei își vor recunoaște vina înaintea Lui. La sfârșit însă, atunci când va veni Domnul, va fi valabil pentru toți, »care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor« (1 Corinteni 4, 5). Găsim o expresie asemănătoare în scrisoarea adresată Filadelfiei (Apocalipsa 3, 9).